COLIN HADLER

SEDM PODOB LŽI

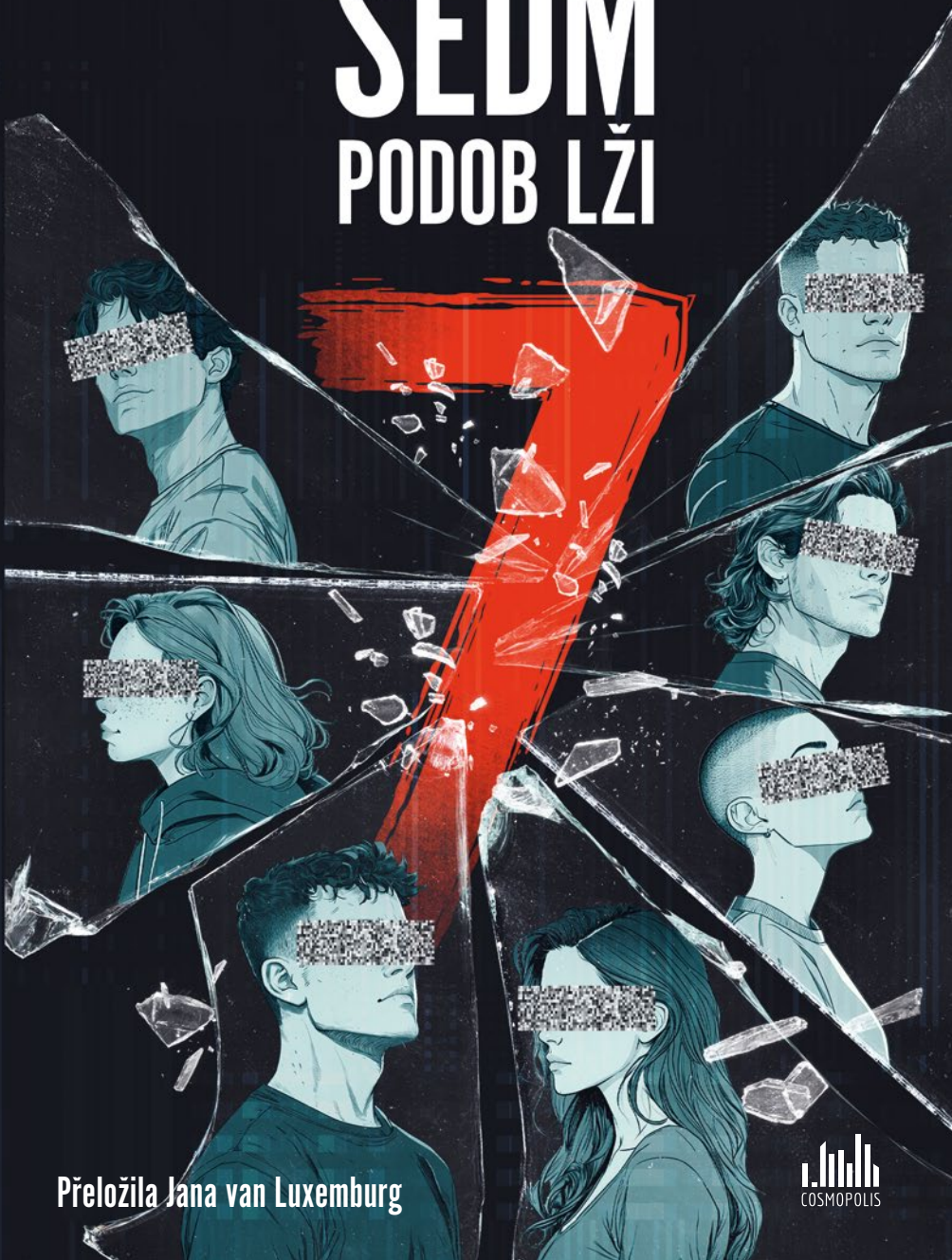

Přeložila Jana van Luxemburg

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

COLIN HADLER

SEDM PODOB LŽI

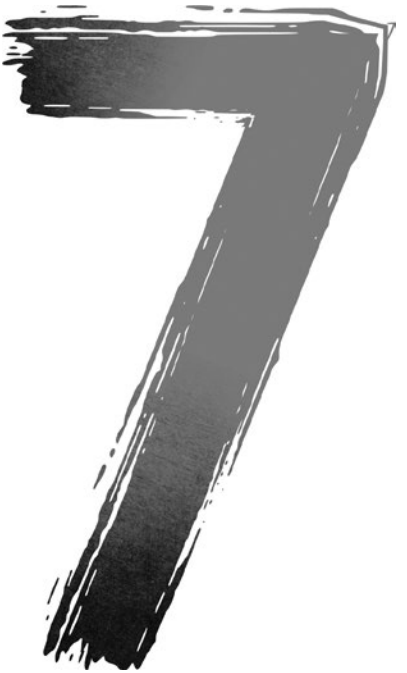

COSMOPOLIS

Seven Ways to Tell a Lie by Colin Hadler © 2025
by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Jana van Luxemburg, 2025
Cover illustration © Christin Giessel, 2025

ISBN 978-80-271-5980-2

Jonathanovi a Anne

Jedna z podob *poděkování*

Tato kniha obsahuje potenciálně znepokojivá témata.

Homofobie
Krev
Rasismus
Sebevražda
Násilí
Voyeurismus

Autobus

Kamera zachytí úplně všechno, i smrt.

Jonah sedí vzadu u okna a křečovitě svírá opěrku sedadla před sebou, až mu na pravé ruce vystupují žíly. Levou rukou se pokouší zastavit krev, která se mu řine z nosu – červená tekutina neúprosně odkapává na ošoupaný sedák.

„Mrzí mě to," zajíká se a jeho výraz nenechává nikoho na pochybách, že to myslí vážně. V pozadí je slyšet řev motoru, kvílení pneumatik, občas se ozve zasténání. „Mami, tati, mrzí mě to! Měl… měl jsem vás poslechnout." Ještě ani nedořekne a světle modré oči se mu zalijí slzami. Zvedne hlavu a podívá se přímo do kamery.

Kamera se vzdálí a zabere další řadu.

Tady sedí Samuel, zády se zapírá o okno. Za ním se míhá okolní krajina. Stromy, skály, mechem porostlé paseky, všechno ve zlomku vteřiny zase mizí. Samuel zatíná zuby, ale víčka má zavřená. Jeho vytrénované tělo se ani nepohne. Něco si pro sebe nesrozumitelně mumlá. A třebaže okolní chaos proniká až za kameru, Samuel vypadá, jako by zažíval jen další obyčejné ráno – a ne poslední jízdu autobusem ve svém životě.

Kamera sklouzne do uličky mezi sedadly.

V ní stojí rozkročený Victor, místní sluníčko, prsty zaťaté do sedadel na obou stranách. Místo neodolatelného úsměvu se mu po tváři rozlévá nepřirozená bledost.

„Držte se!" křičí, ale nezdá se, že by ho někdo vnímal. „Prudká zatáčka! Přímo před námi!"

Když pak autobus málem dostane smyk, zašeptá Jonah další omluvu, Samuelovo mumlání ztratí poslední špetku srozumitelnosti, občasné sténání zesílí a prostoupí ho panika.

Kamera se protáhne kolem Victora a zamíří úplně dozadu, k zadní sedačce.

Jessica s Laurinem mají propletené ruce. Možná z lásky, možná ze strachu – těžko říct.

„Myslíš, že jsme si to zasloužili?“ zalapá po dechu Jessica a vrhne na Laurina tázavý pohled. „Tohle všechno?“

„Nevím.“ Laurin se celý třese. Je skoro zázrak, že ze sebe vůbec dokáže vypravit slovo, aniž by zkolaboval.

„Wane je taková hnusná díra! To si z toho zas všichni stříknou, až nás takhle uvidí, co?“

„Já nevím, Jessiko.“ Laurin by ji rád trochu uklidnil, ale definitivně mu dojdou slova. Stiskne jí tedy alespoň pevněji ruku.

Kamera se vrací, míjí Victora, který se stále statečně drží na nohou – a dojede až k místu, odkud se ozývá ono sténání.

Naříkavé zvuky vydává Ruby, sedící s pokrčenýma nohama na jednom ze sedadel. V prstech svírá řetízek s křížkem. Hledí ven – k nebi – jak se to naučila od rodičů, kteří se každý večer před spaním modlí.

Její sténání přechází ve srozumitelné věty: „Chybíš mi.“ Křehká dívka polkne a skrčí se ještě víc. Zběsilá jízda s ní nepřestává cloumat. „Určitě pořád žiješ, věřím tomu. Prostě věřím!“ Prudce se nadechne. „Seš někde tam venku!“

Kamera opouští i Ruby a zabírá celý vnitřek autobusu. Všechna sedadla, okna, mladé pasažéry. Jonaha, Samuela, Victora, Laurina, Jessiku a Ruby. Co jméno, to jedinečná bytost. Mimo autobus už ovšem neexistují.

Vtom skupinkou projede pohyb, jako by všem naráz někdo něco zašeptal. Jonah vstane, aby lépe viděl přes sedadlo,

kterého se drží. Laurin s Jessikou se zvednou ze sedačky a pustí se. Samuel prudce otevře oči, Ruby se přestane modlit – a Victor zavře ústa, aby je vzápětí zkřivil do dlouhého, bezhlesého výkřiku. Všichni se dívají stejným směrem. Dopředu.

Kamera se otáčí spolu s nimi a zastaví se až u předního okna.

Za ním se rozevírá hluboká propast. Nezadržitelně se přibližuje. Metr po metru. To poznání všechny zasáhne jako blesk z čistého nebe. Není čas na poslední slova, není čas na dokončení myšlenek. Autobus se šílenou rychlostí řítí po nerovném povrchu – klouže ze skály, převrací se. Prostorem létají těla a předměty, vrážejí do sebe. Po dopadu následuje výbuch, který všechno rozmetá na kusy. Dojeli na konečnou.

1

Letní Wane a jeho okolí hýří těmi nejkrásnějšími barvami. Vrcholky kopců a hřebeny hor pokrývají husté lesy, jejichž svěží zeleň jemně čeří vánek. Níž u země bují planá květena – žluté třapatky, růžové vrbovky a modrofialový vlčí bob. Rostou v blízkosti horských potoků a řek, v nichž se koupali už naši předkové. A pokud hned znovu nepopadnu dech, budou se mezi sem tam vykukujícími klobouky hub a všudypřítomným broučím hemžením vyjímat moje zvratky.

Lapám po dechu, v puse mám vyprahlo jak na poušti a lýtka v jednom ohni. Supím do kopce. Po úzké, kamenité lesní pěšině s obnaženými kořeny a záludnými dírami, které muselo vyhloubit nějaké zvíře. Slalom mezi nimi mě okrádá o čas. Totálně vyšťavený sevřu štafetový kolík, který musím předat dalšímu běžci z našeho týmu.

Starosti, abych během maratonu nepotkal medvěda nebo vlka, jsem dávno hodil za hlavu. Upřímně, sám bych mu dobrovolně vlezl do tlamy a nechal se strávit, hlavně aby už ten závod skončil. Přitom na každého běžce vychází slabých šest kilometrů. *Maraton* se tomu říká jenom proto, že to má sportovnější a vznešenější zvuk.

Konečně dorazím až nahoru na kopec, zastavím se a padnu na kolena, abych se trochu sebral. Hlava mi třeští. Měl bych začít myslet na něco jiného, trochu uvolnit napětí, které mě každou chvíli hrozí ochromit. S funěním zvednu hlavu.